

הגפרור...

ברגע ששמעתי על השריפה במערכת העולם הזה, שמחתי. לא מפני שאני שונא אותכם אלא להיפך, מפני שאני חושב שאתם ממלאים תפקיד חיוני.

הייתי בטוח שהאש שאחזה במערכת תשרוף את סממני המיסודיות, שדבקו בכס בשנים האחרונות, ושתחזור לסיגנון החריף והבלתי-מתפשר שציין את השבר עון המסויים במשך כל השנים.

האריה

שוב שואג

חבריא, אתם נהדרים!

חזרתם לימיה-הזהרה של העולם הזה, לי ימי המערכות נגד חושיסטאן ועמוס בן-גוריון, שמעון פרס וקבוצת ה"צעירים".

דניאל

אתם זקוקים לה.

אבי דניאל, ירושלים

מכתב גלוי

לצירי הקונגרס

לא יתכן קיומו של קונגרס ציוני ב- מתכונתו הנוכחית. מטרתו של הקונגרס לעזור ולהגשים את הרעיון הציוני, השיי בה אל היהדות - והתיישבות בארץ-ישׂא ראל.

מדוע אם כן לא מקיים הקונגרס את מטרתו, אלא עוסק בדיון אידיאליסטי? מדוע לא ניתנת זכות הדיבור למייצגי הבעיות של אלה שהגשימו את הרעיון הציוני? הפנתרים הינם נציגיה של שיכ- בת השפל הישראלית, בעייתיה של שיכ- בה זו קשות ורבות ופיתרונו דחוף.

יהדות ארה"ב אינה מחוסנת בפני נגע האנטישמיות ולא כל שכן ההתבוללות. מדוע אם כן לא ישמע הקונגרס את בעיותיה של יהדות זו ויתווה לעצמו קווי- פעולה בהתאם.

במקום לשבח את אומץ ליבם של יהודי ארצות-עבר ולתאר את סבלותיהם, מדוע לא תתוו קווי-פעולה ליהדות זו? כוחה של יהדות העולם גדול, ואם מכאן תצא הקריאה ויופעלו לחצים של יהדות כל העולם, יצאו היהודים מארצות-עבר ויצ- טרפו אלינו.

עוד לא מאוחר, עוד אפשר לשנות את נושאי הדיון ואף להאריכו במידת הצורך, צופי גדר "אולי".

רנע

של אמת

אתם ולא אחרים חייבים להבהיר את ולתמיד את הבעיה: לשקר אין קביום. יש לו רגליים בריאות.

כל התופים רועשים על עלייתם של 60-70 אלף עולים מברית-המועצות. ו- הנה, הסנאטור שחזר משם, מכריו ברגע של אמת, כי לאמיתו של דבר מדובר בסך הכל בין 15-10 אלף. המימסד הי נפחד רוצה להפחיד אותנו. מישוה צריך להתרעע שזה שקר גם כל ההרעשה הזאת עלינו.

רפאל מיון, חיפה (המשך בעמוד 8)

הפירסומאי יהודה אבני לשר-התיירות משה קול:

„אתה מינסה לנשאל אותי!“

יהודה אבני

בינתיים שלחו לחו"ל מהנדס כדי ללמוד את בעיות הרכבל ומנהל להפי עלת את החרמון שהוא נכח, כדי ללמוד לנהל החלקה על סקי! התקוממתי, שלחתי מכתבים לגור- מים המוסמכים, שלא הזדרזו לע- נות. בחורף 68-69, למרות העובדה שרשות-החרמון לא נתנה לי את ה- רשות לפעול, פעלתי בשני מרכזי סקי בכפר-גלעדי ואיילת-השחר. בתחילת העונה, אפילו קיבלתי מכתב מפתיע, משר-התיירות, המבדך אותי על פו- עלי. קשה להבין את מהות המכ- תב, לאור העובדה שכיום הוא מודיע לי ש"הוא - שר-התיירות, לא מטפל בחרמון".

בחורף 69-70, חתמתי על חוזה עם רשות החרמון. תמורת הזכות לפ- עול בחרמון, שילמתי 100 ל"י ליום. נאמר בעיתון "הארץ" מצגי את הבעיה באור נכון. ושוב אני שואל: איך אני יכול לשתוק אם שר התיי- רות וסגנו, חברי מפלגה ליברלית עצמאית הדולגת ביוזמה פרטית, הח- ליטו למסור השנה את הזכויו בל- עדיה לחברי-מפלגתם ולנשל אותי מפרנסתי? איפה זכויות החלוץ? אי- פה העמל? איפה הכספים שהשקע- תי? הם אינם מוכנים לשלם עלי פשרה. למר שערי לא איכפת, שחברי מפלגתו מסרו את הזכות להשכרת ציוד סקי ומזחלות, שזוהי הפרנסה האמיתית בחרמון, ליורדת, בעלת נתינות אמריקאית שמצהירה שלוש שנים כי מוכנה להשתקע בארץ וחז- זרת כל קץ לארה"ב, על מנת לחי- זור שוב בחורף ולעשות כאן כסף. מה מגיע לה שלא מגיע לי?

מאז שהחרמון כתוח הוא סגור כל הזמן

לפני שבועיים, בשבת (ב-22.1.1972) נסגר החר- מון, הסיבה הרשמית, "כי לא הצליחו לפנות את השלג". סיבה שתעורר גיחוך אצל כל שוויצרי ששם רוב הדר- כים במרכזי הגלישה חסו- מות חודשים רבים. בשנת 1968 כאשר פעלתי לבד ב- חרמון לא נסגר האתר מעו- לם למרות שהשלגים הגיעו עד לכפר מגדל שמש. במקום 20 עד 30 אלף איש ליום ביקור בשבת באים היום בין אלפיים לשלושת אלפים איש לערך, עובדה זו מראה שלקהל הישראלי נמאס לבוא לחר- מון.

אף פעם לא הייתי מאמין ששלג - משטחים של שלג לבן וצחור - יכול להעלות פרשה עכורה כל-כך ולהפוך אותי לאזרח מקופה ממורמר ותובע צדק. אני הייתי האיש הראשון על החר- מון. האיש שהפך את החר המושלג והרומנטי למקור של תענוג וביקור לחובבי-סקי. עכשיו נישלו אותי מזכויותי האלמנטריות ומקומי כ- איש מספר 1 בחרמון. למה? ביקשתי ראיון עם שר-התיירות משה קול. אותו האיש שאיחל לי ב-10.1.69, במסמך רשמי, הנושא את סמל המנורה של מדינת-ישראל, הצ- לחה במפעלי על החרמון, סירב לר- אות אותי. לא היתה לי ברירה. כתבתי לסגנו של השר מר יהודה שערי מכתב והסברתי לו, שאם גם הוא יסרב לשמוע את ספורי העגום, לא תהיה לי ברירה, אלא לעלות למשרדו בירושלים ולערך שם הפ- גנה האיום פעל והפגישה התקיימה. אז, נודעה לי אינפורמציה חדשה. סגן השר סיפר לי כי ועדת-שרים אינה החליטה להעניק את הזכויות להכ- נסות מספורת החורף על החרמון לישוב החדש העונה לשם: נוה-אתיב. שערי הסביר לי, שוועדת-שרים אינה זקוקה למכרזים וכך אפוא יוצא, שהנישול שלי הוא במסגרת החוק. איזה חוק? איך זה קרה?

כדי להכניס אותך אל עמקי הפר- שה, אני מרשה לעצמי לחזור לאר- תם ימית-הילה, שלאחר מלחמת שתי-הימים. שלושה חודשים לאחר שהפסיקה המושלגת הפכה לישראלית, כבר הייתי שם. ראיתי את האפשרויות הטמונות במקום, לי- ספורט חורף, שעד לאותה תקופה לא היה אפשרי בישראל. ההתחלה שלי היתה צנועה. כשראיתי את האפשרו- יות הגלומות במשטחי-השלג, לא שמתי על היידע שלי כאיש-סקי מימי המחותר הצרפתית. החלטתי לרענן את היידע שלי ובעזרת משרד-התיירות השוויצרי נסעתי לעיר הקייט, "בוס", שבשוויץ ושם עברתי קורס אינטנסיבי להדרכת סקי וניחול מרכזי-סקי. בסוף דצמבר 1967, שוב הייתי בחרמון ובעזרתו האדיבה של צה"ל, סיירתי בשטחים. במיוחד סייע לי אלוף משנה גדעון בנדל ו"ל. השלג הראשון ירד ואני מצאתי את עצמי מוכן לספורט החר- רף. זאת בעזרת מרכז סקי שהקמתי ביוזמתי בקיבוץ הגושורים וציוד סקי כמובן. זו היתה סנסציה שזכתה לכיסוי עיתונאי מתונבר. הפרסומים העתו- נאים והמצולמים ביומני-הקולנוע, עשו את שלהם. התברר, שאחר רע- בה לסקי, היתה זו נחירה המונית של אלפי ישראלים על נשותיהם וטפס. הופעתו בערבי ראיונות והו- צגתי בכל מקום כאיש שיזם את רעיון הסקי ואיש לא יוכל לג- זול ממני תואר זה.

התיירות והחברה הממשלתית לתיי- רות. אלו הם כל הגורמים הטוענים לבעלות על האזור. לא קיבלנו תשר- בות. באמצע הקיץ נודע לי שמשרד- הקליטה החליט להקים ישוב בשם רמת-שלום ולנשל אותי מזכויותי האלמנטריות. בישוב הושקע סכו- מים עצומים בלי לברר אם יש אפ- שריות קיום. לא כאן המקום לחזור ולספר מי הוא דיק סקוט, שעמד בראש הישוב וזכה לתמיכות עצומות ממשרדי-ממשלה. כיום, זהו ישוב עזוב ודומם, בו ישנם חנויות שוממות. סכומים עצומים נוספים הושקעו בכביש וביצוד לפניו שלגים שהוכיח את חוסר יעילותו. בסכומים אלה אפ- שר היה לקנות פנטום!

יהודה אבני יוזם רעיון הסקי בישראל (מודעה)